

*Sygn. akt I C 442/15*

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 14 stycznia 2016 r.**

**Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny w składzie:**

**Przewodniczący SSR Tomasz Makaruk**

**Protokolant Danuta Sawicka**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016 r. w Zambrowie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę 31.000 złotych

I. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...)

z siedzibą w W. kwotę 31.000 (trzydzieści jeden tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami:

a. od kwoty 27.000 (dwadzieścia siedem tysięcy) złotych od dnia 9 maja 2015 roku do dnia zapłaty,

b. od kwoty 4.000 (cztery tysiące) złotych od dnia 30 grudnia 2015r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...)

z siedzibą w W. kwotę 3.967 (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 442/15

## UZASADNIENIE

Powódka (...) z siedzibą w W. reprezentowana przez fachowego pełnomocnika złożyła pozew przeciwko M. S. o zapłatę kwoty 31.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 9.05.2015 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powódka oraz właściciel pojazdu O. (...) nr rej. (...) zawarli umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. W dniu 01 października 2012 roku miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym ucierpiała K. G. (z domu B.), w związku z powyższym powódka wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 lutego 2015 r. w sprawie I ACa 776/14 została zobowiązana do dopłaty należnego jej zadośćuczynienia w wysokości 31.000 złotych. Obecnie powódka na podstawie art. 43 § 1 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych dochodzi od pozwanego – odpowiedzialnego za zaistniałą szkodę, zwrotu wypłaconego poszkodowanej K. G. zadośćuczynienia.

Pozwany M. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Oświadczył, iż nie kwestionuje ani samej wypłaty zadośćuczynienia poszkodowanej ani też jego zasadności. Podniósł jednak, iż powództwo winno zostać oddalone z uwagi na jego sytuację materialną – zarówno on jak i jego żona są osobami bezrobotnymi bez prawa do zasiłku, a na utrzymaniu mają dwoje dzieci w wieku 17 i 13 lat.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

W dniu 1 października 2012 roku M. S. kierując samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) spowodował wypadek komunikacyjny, w wyniku którego ucierpiała pasażerka samochodu K. B.. M. S. zbiegł z miejsca zdarzenia przed przybyciem policji.

W chwili zaistnienia wypadku, pojazd kierowany przez sprawcę był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) w W..

K. G. (z domu B.), niezadowolona z kwot wypłaconych przez ubezpieczyciela, wystąpiła przeciwko niemu z pozwem do Sądu Okręgowego w Łomży o dopłatę zadośćuczynienia. Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2014 r. w sprawie I C 311/13 tenże Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 34.000 zł. Po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 13 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w sprawie I ACa 776/14 obniżył tę kwotę do 31.000 zł. Ubezpieczyciel wypłacił zasądzoną kwotę poszkodowanej K. G., a w dniu 24 kwietnia 2015 r. wezwał M. S. do zwrotu w terminie 14 dni kwoty 27.000 zł.

M. S. ma 44 lata. Od 2013 r. jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna, aktualnie bez prawa do zasiłku. Również jego żona jest osobą bezrobotną. Na utrzymaniu mają dwoje dzieci w wieku 13 i 17 lat. Zamieszkują w mieszkaniu jego matki. M. S. z zawodu jest ślusarzem spawaczem, ale nie pracował w wyuczonym zawodzie. Posiada prawo jazdy kategorii C na samochody ciężarowe. Dorywczo zajmuje się naprawianiem samochodów. W utrzymaniu rodziny pomagają matki małżonków S..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: niekwestionowane wyjaśnienia pozwanego M. S. (k. 57v), zeznania świadków K. G. (k.57v-58), J. S. (k.58), pisma (k.23, 26-29, 34-41), kserokopię wyroku (k.24), potwierdzenie odbioru (k.25).

Podstawą żądania powódki jest art. 43 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, który stanowi, iż zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym w przypadku określonym w art. 98 ust. 2 pkt 1 ustawy zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania jeżeli kierujący wyrządził szkodę umyślnie, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii, wszedł w posiadanie pojazdu wskutek popełnienia przestępstwa, nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo o pościg za osobą podjęty bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa lub też zbiegł z miejsca zdarzenia.

Pozwany M. S. nie kwestionował ani samej wypłaty zadośćuczynienia poszkodowanej ani też jego zasadności (ustalonej prawomocnym wyrokiem sądowym). Przyznał także, iż zbiegł z miejsca zdarzenia przed przybyciem policji, czym uniemożliwił przeprowadzenie badań dających odpowiedź na pytanie czy nie znajdował się pod wpływem alkoholu lub środków odurzających. Jego zdaniem, za oddaleniem powództwa przemawia jego sytuacja materialna. Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę nie podziela zapatrywania pozwanego. Wskazać przede wszystkim należy, iż sama trudna sytuacja materialna nie może stanowić podstawy oddalenia powództwa (art. 440 kc daje możliwość miarkowania odszkodowania, ale tylko w stosunkach między osobami fizycznymi, a nadto tylko wtedy, gdy wymagają tego zasady współżycia społecznego). Pozwany jest osobą w sile wieku, zdolną do podjęcia pracy zarobkowej. Posiada wyuczony zawód w specjalności, w której jest dużo ofert pracy. Nadto dysponuje prawem jazdy kategorii C – na samochody ciężarowe – które pozostawiono mu po wypadku, właśnie w tym celu, aby mógł świadczyć pracę. Dlatego też mając na uwadze wszystkie wskazane okoliczności, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki dochodzoną pozwem kwotę.

Obowiązkiem powódki, reprezentowanej przez fachowego pełnomocnika, było złożenie dokumentów potwierdzających zasadność żądania, w tym także w zakresie odsetek. Tymczasem zostało złożone tylko jedno potwierdzenie odbioru wezwania z 24 kwietnia 2015 r. Pozwany na rozprawie przyznał, iż w korespondencji tej otrzymał pismo opatrzone datą 21 kwietnia 2015 r., wzywające go do zapłaty 27.000 zł w terminie 14 dni od otrzymania pisma. Dlatego też zasadnym było zasądzenie ustawowych odsetek od dnia 9 maja 2015 r. jedynie od żądanej w tym

piśmie kwoty 27.000 zł. Od pozostałej kwoty (4.000 zł) wobec braku dowodu doręczenia wezwania do ich zapłaty, odsetki zasądzono od dnia doręczenia odpisu pozwu. Dalej idące żądanie w zakresie odsetek zostało oddalone w pkt II wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.550 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu i kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.